

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Veteris Hominis Per Expensa Quatuor Novissima Metamorphosis, Et Novi Genesis

Stanyhurst, Guillaume

Coloniae, Anno 1702

VD18 1237699X

Caput V. Fames.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51849](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51849)

F A M E S.

Famem patientur ut canes. [a] Sicut canes præ famis magnitudine occupantur circa sordes, cadavera, fimum, fimeta, & quæcunque ob graveolentiam, & corruptionem, aut inutilitatem ejiciuntur extra civitatem; sic impii ut canes famelici seipsum mordebunt, & consumere vorando contendunt. Innuit hic Isaias. *Erit populus quasi esca ignis: (b) Vir fratri suo non parcet, unusquisque carnem brachii sui vorabit.* Quis nescit fame stimulante homines foedissima quæque comedere, feles, mures, rancidos canes, quin & propria membra, ac etiam liberos? Nec deerunt foeda, & amara æternum esurientibus fercula. Nam in primis lingua & palatum damnatorum humore aliquo semper imbuentur, sed tam amaro, ut neque fuligo, neque fel, neque absinthium, illi æquari ullo modo possint. Sed nulla major fitis, famesque est præ illa,

a Psal. 58. b Isa. 9.

illa, quam damnatus quilibet avidi-
simè desiderat, Deo frui, ejusque cæ-
lesti mensa, nunquam saturandus. Ista
porrò animæ ad Agni nuptias, ad cœ-
nam illam magnam aviditas, non ni-
si canis sagacis impetu, & celeritate
indagando potest explicari; qui dum
fame stimulatur, si semel catenâ col-
ligatus est, & hora cœnæ, aut prandiî
imminet, atque acutissimo olfactu
cibos per nidorem odoratus est, vide-
as brutum animal, ire, redire, morde-
re catenam; huc, illuc ferri, horren-
dum ululare, & quasi catenâ solutus
sit, iterum atque iterum ad odorem
pergere, sic ut nec voce, nec minis, nec
virgâ, nec catenâ queat vis ejus appe-
titiva cohiberi. Scitis miserum illum
destitutum veste nuptiali, è domo
convivii, ligatis manibus, ac pedibus
fuisse ejectum in tenebras extero-
res. En canem ligatum. O anima!
quæ in tenebrosa illa spelunca semel
alligata ultimum tuum finem sub-
odorata es, quid si in aula æterni il-
lius convivii epulas olfeceris? Quid
si

si accumbentes videas torrente voluptatis potari ? Quid si Deum accinctum, ministrantem audias ? Quali impetu in finem tendis ? Quanto desiderio illi mensæ affidere expetis ? Infinito ; atque adeò impatientissimo. Siste ; frustra conaris. Non videbis Deum in terra viventium. Quis me hîc ligatum tenet ? Culpa. Quis huc me damnavit ? Deus. Hic nonne est qui me procreavit ? Ita, Cur igitur sic suam exagitat creaturam ? Quia sua jam non est. Jam ego Dei non sum, nec penes Deum cura est de me ? Nulla. Execror igitur summum bonum ; odi Deum, & ab omnibus odio haberi cupio. Sic miseri illi tanquam canes firmissimè ligati, ad odorem cælestis convivii avidi, cum videant se invitos tanto cum impetu illic cohiberi, furore ac fame rabidi, contra Deum latrant, blasphemant, ululant. Cave, quia non paucis dum calix est in manu, vinum in labiis, cibus in gutture ; dum eructant crudam & indigestam crapulam, repente intercludi-

ditur spiritus & jam benè sature , ac strenuè temulenti, reperiunt sese inter ignes, ubi *famem patientur ut canes.*

Quàm illi mereantur intolerabile, famis, & sitis tolerare tormentum; facile intelliget, qui illorum epulorum vitam brutæ pecudi, quam homini similiorem sibi ob oculos proponat. [a] Illam nobis proponit, quasi in tabulâ expressam D. Chrysostomus, qui certè illos voracissimos lurcones; ac bibacissimos helluones, tam appositis coloribus depingit, ut nil illis ad veritatem exponendam nec addi, nec demi possit. Cui non est onerosus homo, aqualiculum pinguisimum parans, & quasi bellua marina, trabendus? Non loquor de his, qui naturâ sunt tales; sed his, qui delicatâ vitâ, corpora sua effecerunt talia. Oritur sol, & claros ubique radios diffundit, excitat singulos ad opera. Agricola arrepto ligone properat; faber ferrarius suos folles apprehendit, & singuli opifices, quod sibi congruit; & invenies u-

M

num

a. 7. A. C. 6. Hom. 35.

unumquemque sua instrumenta in manus sumere. Mulier, fusum & telam. Ille autem, quasi porcus statim à matutinis horis ad pascendum ventrem egreditur; quærens, ut mensam sumptuosam instruat: tametsi hoc solum sit brutorum primo mane pasci, quoniam ad nil utilia sunt, quam mactentur. Illa autem, quæ dorso gerunt, & operibus apta, ipsâ nocte ad opus egrediuntur. Hic etiam è lecto surgit, Sole jam totum implente forum, & omnibus labore satialis. Surgit autem sese distendens, sicut porcus, qui saginatur: optimâ diei parte, in tenebris consumptâ. Deinde sedet longo tempore in lecto, præbesternâ crapulâ invenire vestes, & alia non valens, & consumptâ magnâ parte in illis; tum seipsum comit, & ornat, & procedit turpitudinis spectaculum; nil habens hominis, sed omnia, quæ sunt bestia, in humana forma apparent. Oculi lippiunt; vinum os olet: misera anima quasi in lectum coniecta, ob varietatem ciborum sine fine in forum, pondus carniû circumferens,

ferens, sicut elephas: tandem veniens,
sedet in locis; dicit, facitque talia, ut
melius esset, illum adhuc dormire,
quàm vigilem esse; si tristia narrentur,
quàmvis puellâ trepidior sit; sin lata, puel-
lo quovis letior, ac mollior. Vultus e-
ius oscitationibus plenus est; omnibus
adhaeret, qui volunt malè agere. Quo-
modo non omnes, talem condemnabunt,
& domestici, & amici, & cognati?
quis non justè dicet, onus hic est terræ?
frustra advenit in mundum talis? imò
non frustra, sed in malum sui capitis,
in damnum proprium, in detrimentum
aliorum, Vestro jam iudicio; quis
hominem hujusmodi, quem sanctus
Chrysostomus cum porco, belluâ ma-
rinâ, elephante, & cum quâlibet be-
stiâ meritò confert, dignum judicabit,
qui ad nuptias Agni, qui ad Cœnam
illam magnam, qui ad illam immen-
sam, cui Deus ipse administrat, qui
denique in domum cœlestis convivii
admittatur? Egregiè ventrosos illos
gnatones, & patinarios parasitos fu-
gillat idem, qui supra Christianus

ille Demosthenes: [a] Tempus belli, tempus certaminis est; tu autem sedes in delitiis! Tu impinguas te ipsum, certaturus? stat adversarius stridens dentibus in te; tu autem effusus es; & mensa additus? Christus præ fame tabescit: tu autem præ gulâ te ipsum disrumpis? Nunquid sacrificandi sumus, quod impinguamus nos ipsos? Quid suppeditas vermibus tam splendidam mensam? Quid amplius facis, quam saniem? Cur fontes sudoris & faeces, in te deponis? Cur defodis animam? Cur crassum parietem, crassiorem facis? Cur magnum fumum, & nebulam? Nullus ergo speret post bacchanalia, & saturnalia, cæleste convivium, sed timeat æternum jejunium.

VERMIS CONSCIENTIÆ.

Vindicta carnis impii, ignis & vermis. [b] Conspirans est Theologorum, quin & SS. Patrum opinio, damnatos veris torqueri vermibus:

adeo:

a In Acta. c. 13. Hom. 27. b Eccl. 7. 19.